

SPETS NYTT

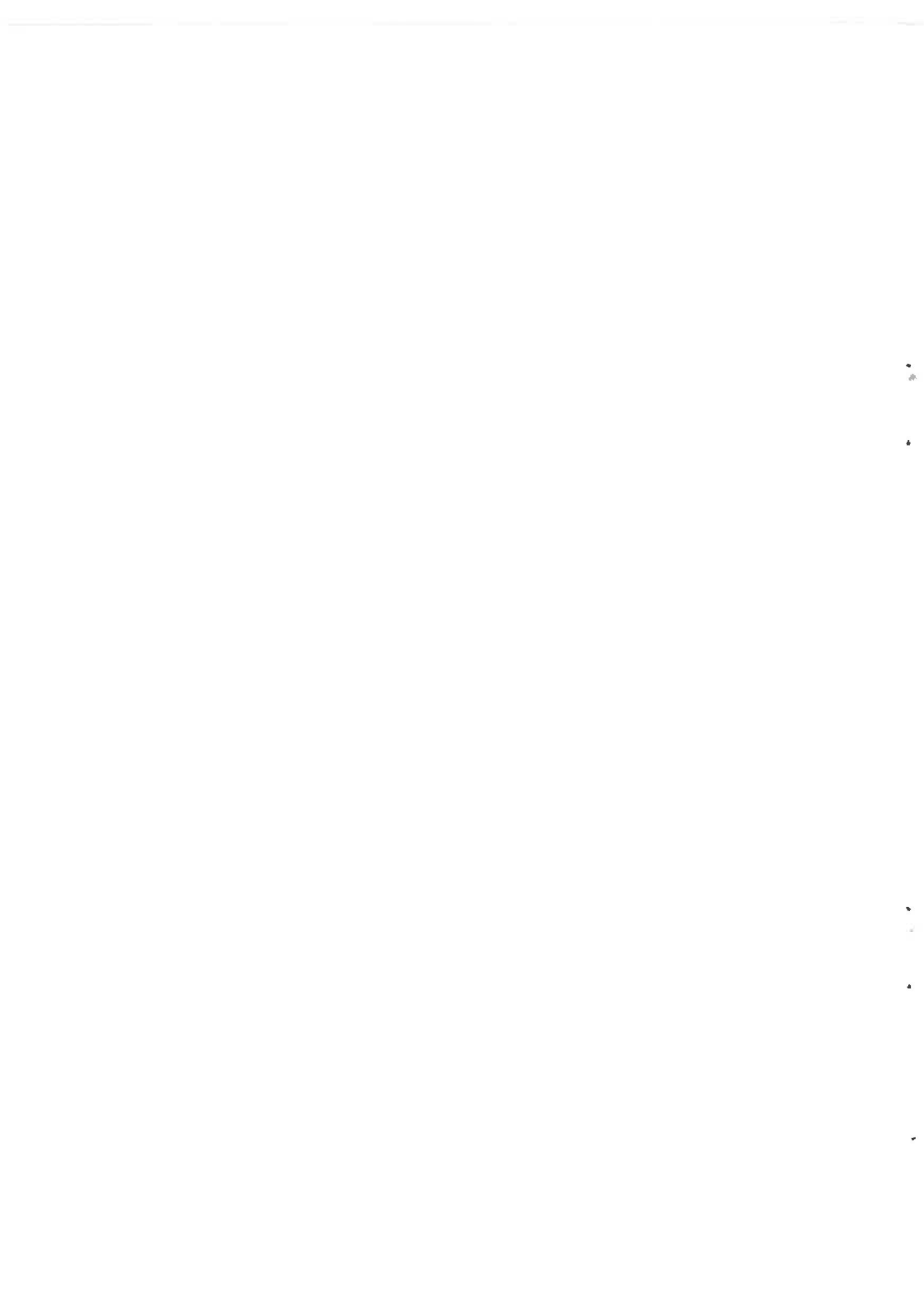
NR. 3

2001

NORSK SPESIALKLUBB FOR FINSK SPETS
OG NORRBOTTENSPETS

Innholdsfortegnelse

Redaktøren "taster" løs	4
Kvalifiserte hunder til Norsk mesterskap 2001	6
Info til jaktprøvedeltakerne og jaktprøvedommerne	6
Jakta nærmer seg raskt (konkurranse)	7
Rasebeskrivelse for finsk spets (Suomenpystykorva)	9
En jaktmaskin blir født	12
Norsk Kennel Klubs Etiske retningslinjer for avl og oppdrett	14
Utstillingssjokk	16
Infeksjonssykdommer hos hund	18

Forsidefoto: Roy Nilsen

Tenk om alle spetser hadde oppført seg så pent på utstilling?

Baksidefoto: Kenneth Hansen

Her har vi en liten kar som ikke har fått behandlet øra med stivelse enda. Tiurtunnet's Leo

Greier du å finne fuglen? (Konkurranse)

Finner du fuglen på side 7 setter du en ring rundt fuglen og sender inn bildet (eller en kopi) til:

Roy Nilsen, Skutlesvegen 46, 5700 Voss

Blant de som har avmerket riktig plassering vil klubben trekke ut en vinner som får en gratis start på jaktprøve.

Siste frist for å være med i trekningen er: **10. september**

Redaktøren ”taster” løs!

Har du problemer med å komme på talefot med hunden din? I 99,9 prosent av tilfellene skyldes dette at eieren ikke forstår hva hunden ”sier” og at hunden ikke forstår hva eieren sier. Når ingen av partene forstår hva den andre prøver å fortelle er sjansene for at det skal oppstå problemer store.

Årsakene til kommunikasjonsproblemene er at vi mennesker bruker et talespråk, som hundene ikke har noen forutsetninger for å lære. Mens hundene har et kroppsspråk. I motsetning til hundene som ikke kan lære våres språk kan vi lære hundenes kroppsspråk. Det er her nøkkelen til en bedre kommunikasjon med hunden ligger. Tar vi oss bryderiet med lære oss hundens språk vil også kunne komme på talefot med den. Og mange såkalte problemhunder vil vise seg å være problemfrie hunder.

Etter å ha lest: På talefot med hunden, de dempende signalene. Av Turid Rugaas. Må jeg bare innrømme at jeg har fått litt dårlig samvittighet for hvordan jeg har taklet uoverensstemmelser med hundene mine. Ønsker man å oppnå gode resultater i hundeholdet sitt gjelder det å inneha en porsjon ydmykhet. Vi har alltid noe å lære. Det er mange måter vi kan skaffe oss mer kunnskap på: En måte er å lese faglitteratur. For oss som driver med spets bør boka til Rugaas være obligatorisk. Spetsen står urhunden relativt nær, og dermed vil det være naturlig å kommunisere med den på dens premisser. Generelt kan man si at jo mer man opererer på hundens sine ”premisser” jo bedre jakthund vil man få. Jeg tar med tre sitater fra boka.

Det skal så lite til for å oppnå en hunds vennskap og tillit, og resultatet kan være så overveldende. Du har alltid et valg om hva du vil fortelle en hund – du kan true eller være vennlig. For meg er det valget lett. Har du en hund som forsvinner litt når du blir sint eller har tenkt å ”ta den” for ett eller annet – blir den opptatt av andre ting da og prøver å velge seg bort? Du hjelper ikke på tillitsforholdet ved å kommandere, forlange lydighet, straffe den eller rykke til den. Tenk litt over det neste gang hunden ”forsvinner”.

Når en skal prøve å løse problemer nytter det ikke å behandle symptomene, en må finne årsaken. Det er derfor så riv ruskende galt å bruke spruteflasker, bjeffehalsbånd og andre remedier på for eksempel bjeffing før en i det hele tatt vet hvorfor hunden bjeffer og hva slags bjeffing det er. Vi må behandle årsakene, ikke symptomene.

Å forstå språket deres er kanskje ikke nok, men det er i hvert fall et stort skritt i riktig vei. Husk at hver eneste gang du er i nærheten av en hund har du et valg; du kan virke truende eller dempende. Det finnes ingen, absolutt ingen unnskyldning for å true og skremme en hund. Hunder er overlevende. De forsvarer seg når de blir

truet. Noen vil flykte, andre vil ta igjen. Uansett hvilken reaksjon hunden har, har du gjort en brøler. Det kunne du unngått.

Poenget er at forutsetningen for å få en hund til å fungere ligger i forståelse og respekt. Skal vi oppnå dette må vi kunne kommunisere. Dette er kanskje spesielt viktig for oss som driver med spets. Det finnes ingen muligheter for å lære en spets hvordan den skal jage. En vellykket innjagningen skjer gjennom at vi observerer hvordan hunden jobber og legger det til rette slik at hunden for utnyttet sitt potensiale. Jeg kjenner til flere tilfeller i klubben hvor man har hatt lovende unghunder som har vist gode resultater på jaktprøve for så å begynne å fungere dårligere og dårligere. Jeg føler meg rimelig sikker på at i disse tilfellene finnes årsaken hos eieren som har gjort noe han ikke skulle ha gjort. Eller mindre sannsynlig motsatt.

Styrken i: På talefot med hunden, er hvor skremmende godt man kjenner seg igjen i de situasjonene Ruggas går gjennom. Man har observert hundens språk, men har ikke forstått hva den har prøvd å formidle. Fordi man ikke har kunnet språket. **Svakheten i boka;** er at den er for overfladisk når det gjelder hvordan man kan bruke kunnskapen i praksis for å forhindre problemer og ikke minst hvordan man kan reparere en allerede oppstått problemsituasjon. Ellers skjemmes den av uskarpe bilder, men det er teksten som er viktigst.

Boka kan bestilles på: www.canis.no

Eller: Canis Forlag
Postboks 2449
9272 Tromsø
tlf.: 77636731
canis@online.no

Boka koster kroner 198,- fritt tilsendt.

Jeg garanterer at du vil få en rekke aha opplevelser hvis du leser boka med et åpent sinn. Og jeg vil ikke være forundret om den vil være starten på et mindre konfliktfylt forhold til hunder. Bedret tillitsforhold mellom hund og jeger vil også være positivt for arbeidet i skogen. Forutsetningen for at man kan ha tillit til hverandre er at man forstår hverandre. Og da må man kunne kommunisere.

Jeg har oppdaget at jo mer jeg lærer om hunder jo mer forstår hvor mye jeg har igjen å lære. Skal jeg kunne få til en enda bedre hund neste gang har jeg ikke råd til å lavære å lære mer. Har du råd?

Kvalifiserte hunder til Norsk mesterskap 2001

Regnr.	Hund	Eier	Kval.poeng
S27559/90	Njch Nuch Tikko	Ole Jørgen Klaseie	Tittelforsvarer
S53070/96	Röjbackens Isa	Ole Johan Mohn	83
S28057/97	Röjbackens Kirvi	Armand Sønsterud	81
13773/94	Njch Lakka-R	Tore Bjørnbet	81
12429/98	Repo-Lainen	Ronny Myrvang	78
04954/99	Tuula	Tor Ivar Sundseth	75
16853/99	Mika	Unn Kjersti Sundkøien	72
10456/98	Talvi	Knut Østmo	72
S54474/94	Tjäderåets Riika	Per Vatnan	72
23671/00	Røsholmhøgda's Anton	Ole Martin Røsholm	71
Reserver			
12364/97	Pirri	Martin Løvtjernet	71
S34002/97	Anja	Helene Rognhaug	65
S21324/95	Tjäderbrännans Päivi	Bjørnar Rasch Nilsen	65
18666/92	Nuch Zennta	Roy Nilsen	65

Kvalifiseringsresultatet er oppnådd i jaktprøvesesongen 21.08.00-31.03.01. Resultater oppnådd under NM-2000 er ikke tellende. Hundene er rangert etter poengsum. Ved lik poengsum er yngste hund rangert først.

De kvalifiserte hundene vil bli invitert til å delta og hundeeieren må melde hunden på som for en ordinær jaktprøve, samt betale vanlig anmeldelsesavgift. Norgesmesterskapet vil bli arrangert på Mortjernsberget 22-23.september.

Info til jaktprøvedeltakerne og jaktprøvedommerne

Husk å fylle ut anmeldesskjemaet fullstendig med: Tittel (Njch og/eller Nuch) og kennelnavn, når hunden har sådan, samt navn på oppdretter.

Jaktprøvedommerne må på sin side fylle ut disse opplysningene på jaktprøveprotokollene.

Jaktprøveutvalget er blitt bedt av styret om å skjerpe inn dette.

Jakta nærmer seg raskt

DA SKADER DET IKKE MED LITT TRENING. Hunden står skjult nede i venstre bildekant og loser mot høyre. Finner du fuglen har du sesongens første fugl i sekken. Dette var en av den snille sorten. Hadde det vært jakt ville den vært skutt mange meter og minutter før dette bildet er tatt. Bildet er tatt to timer før årsmøtet på Berkåk, 3-4 km nord for møtelokalet.

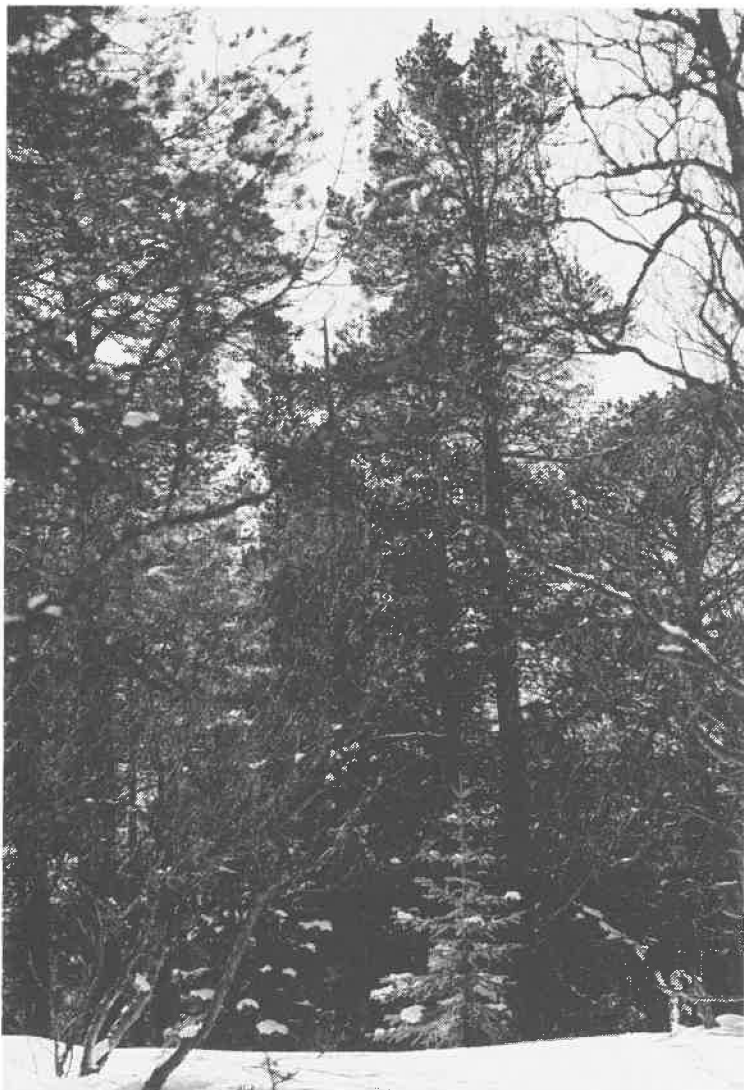

Foto: Roy Nilsen
Fant du ikke fuglen? Da så du den kanskje når du støkket den?

Rasebeskrivelse for finsk spets

(Suomenpystykorva)

Opprinnelsesland/

hjemland:

Finland

Helhetsinntrykk:

Under Middels stor, nesten kvadratisk. Tørr, stram og med god reisning.

Viktige proporsjoner:

Kroppslengden lik Mankehøyden

Brystdybden noe mindre enn halve mankehøyden.

Snute:skalle: = 3:4. Skallen noe bredere enn lang, bredden lik dybden.

Adferd/temperament:

Livlig, vital, modig og bestemt. Kan være noe reservert, men aldri aggressiv.

Hode:

Skalle:

Sett ovenfra eggeformet, jevnt bredere mot ørene hvor skallen er bredest. Lett hvelvet sett forfra og fra siden. Nesten parallelle linjer mellom skallen og neseryggen. Tydelig pannefure. Lett markerte øyenbrynsbuer og nakkeknøl.

Stopp:

Lett markert, men tydelig.

Nesebrusk:

Sort. Forholdsvis liten.

Snuteparti:

Smalt, tørt. Avsmalende sett ovenfra og fra siden. Rett neserygg. Tydelig markert underkjeve.

Lepper:

Stramme, tynne, smale, godt pigmentert.

Kjever/tenner:

Kraftige kjever. Velutviklete og jevne tenner. Komplet tannset. Saksebitt.

Kinn:

Lett markerte.

Øyne:

Middels store, mandelformete, noe skråstilte, helst mørke. Livlig og oppmerksomt uttrykk.

Ører:

Forholdsvis høyt ansatte, alltid stående. Forholdsvis små, spisse, meget bevegelige, dekket med fine hår.

Hals:

Muskuløs. Pga den tette pelsen virker halsen relativt kort hos hannhunder og middelslang hos tisper. Ikke løs halshud.

Forlemmer:

Helhetsinntrykk:

Rette og parallelle sett forfra. Middels kraftig benstamme. Overarmen litt kortere enn skulderbladet og underarmen.

Skulder:

Godt tilliggende, meget bevegelig, forholdsvis rett.

Overarm:

Litt kortere enn skulderbladet. Lett skråstilt, kraftig.

<u>Albue:</u>	Plassert foran en loddrett linje trukket gjennom skulderbladets høyeste punkt. Peker rett bakover.
<u>Underarm:</u>	Forholdsvis kraftig, loddrett.
<u>Mellomhånd:</u>	Middels lang, svakt skrånende.
<u>Poter:</u>	runde kattepoter. Sluttete og godt hvelvet tær dekket med tett pels. Elastiske tredeputer, alltid sorte.
<u>Kropp:</u>	
<u>Manke:</u>	Tydelig markert, spesielt hos hannhunder.
<u>Rygg:</u>	Ganske kort, rett og muskuløs.
<u>Lend:</u>	Kort, muskuløs.
<u>Kryss:</u>	Middels langt, velutviklet, lett fallende.
<u>Bryst:</u>	Dypt, rekker nesten til albueene, ikke spesielt bredt. Lett hvelvede ribben. Tydelig forbryst.
<u>Underlinje/buk:</u>	Let opptrukket.
<u>Hale:</u>	Kraftig ringlet helt fra haleroten i en bue forover tett langs ryggen, deretter nedover og svakt bakover flatt inntil låret. Halespissen når til midten av låret. Utdratt når den omtrent til hasene.
<u>Baklemmer:</u>	
<u>Helhetsinntrykk:</u>	Kraftige, rette og parallelle sett bakfra. Middels vinklet. Middels kraftig benstamme. Låret noe lengere enn underlåret.
<u>Lår:</u>	Middels lange, ganske brede, kraftig muskulatur.
<u>Knær:</u>	Rettet forover, middels vinklet.
<u>Underlår:</u>	Muskuløse.
<u>Haser:</u>	Forholdsvis lavt ansatt. Middels vinklet.
<u>Mellomfot:</u>	Ganske kort, kraftig og rett.
<u>Poter:</u>	Litt lengre enn forpotene, for øvrig som forpotene.
<u>Bevegelser:</u>	Lette, jordvinnende. Bytter lett fra trav til galopp, som er mest naturlig. Parallelle bevegelser. Eksplosivt rask når den løper etter viltet.
<u>Hud:</u>	Over alt tilliggende uten rynker.
<u>Pels:</u>	
<u>Hårlag:</u>	Temmelig langt på kroppen, halvveis stående eller helt stående, stivere på nakken og ryggen. Kort og tilliggende på hodet og bena, bortsett fra baksiden av lårene. Skulderenes stive hår betydelig lengere og grovere, spesielt hos hannhunder. Lengere og tettere pels på baksiden av lårene (bukser) og halen. Kort, bløt, tett og lys underull.
<u>Farge:</u>	På ryggen rød eller gulbrun, helst klar. Lysere tone på innsiden av ørene, kinnene, strupen, bryst, buk innsiden av bena, baksiden av lårene og halen. En hvit stripe på brystet og litt hvitt på potene tillatt.

NSFN
NORSK SPESIALKLUBB
FOR FINSK SPETS OG
NORRBOTTENSPETS

ANMELDESESKJEMA FOR JAKTPRØVER

Anmeldelse til jaktprøve:

Utstilling:

Sted:

Jaktprøve:

Spredt

Fast

Utstilling:

Junior klasse 9-15 mnd

Unghund klasse 15-24 mnd

Åpen klasse over 24 mnd

Champion klasse

Finsk Spets: Hann Tispe

Sist

Norrbottenspets: Hann Tispe

Hundens tittel og navn:

Registreringsnr.:

Fars tittel og navn:

Mors tittel og navn:

Eier:

Adresse:

Post nr.:

Poststed:

Oppdretter:

Adresse:

Er hunden premiert på jaktprøve: Ja Nei

Er hunden premiert på utstilling: Ja Nei

Har hunden CERT på utstilling: Ja Nei

Er eieren medlem i NSFN: Ja Nei

Anmelders underskrift:

NSFN,
SIALKLUBB
NORRBOTTENS PETS

OG UTSTILLINGER ARRANGERT AV NSFN

Anm. Nr.

Katalog Nr.

Dato:

nd.
4 mnd.
mnd.

Veteran klasse over 7 år
Avlsklasse
Oppdretter klasse

ve vaksinerings dato:

Født dato:

Reg. nr.

Reg. nr.

Tlf. nr.:

Høyeste premiering oppnådd i år

Høyeste premiering oppnådd i år

Dato	Sted	Dommer
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

Ønsker å bli medlem: Ja Nei

Dato:

s og norrbottenspets (NSFN) sine arrangementer.
Klubb (NKK), og følger derfor
regler.

Størrelse og vekt:

Mankehøyde: Hannhunder: Ideell 47 cm, ± 3cm
Tisper: Ideell 42 cm, ± 3cm

Vekt: Hannhunder: 12-13 kg
Tisper: 7-10 kg

Feil:

Ethvert avvik fra foregående punkter skal betraktes som feil. Hvor alvorlig feilen er, skal graderes etter hvor stort avviket er i relasjon til rasebeskrivelsen.

- Grovt hode
- Grovt snuteparti
- Svak underkjeve
- Ører som ikke peker opp. Langhåret på innsiden.
- Halen for slapp eller for tett ringlet.
- Svak mellomfot.
- Pelsen lang, bløt, for kort eller tilliggende.
- For sterke avgrensninger mellom fargene.

Diskvalifiserende feil:

Hunder som viser tegn på aggressivitet og/eller har fysiske defekter som påvirker hundens sunnhet skal diskvalifiseres.

- Kjøttfarget nesebrusk.
- Over- eller underbitt.
- Gule øyne, glassøyne.
- Slappe ørespisser.
- Haleknekk.
- Bølget eller krøllet pels.
- Farger som avviker tydelig fra bunnfargen.
- Store hvite tegninger på bryst og eller hvite sokker.

OBS

Hannhunder skal ha to normalt utviklede testikler på normal plass.

Rasebeskrivelsen er oversatt fra gjeldende FCI-standard.

Norsk Kennel Klub

En jaktmaskin blir født!

Av: Rolf Schau

DEN FØRSTE HØSTEN med Fido gikk over all forventning. Jeg har gått med mange hunder, i alle aldre, men aldri sett en hund som har følt seg så trygg og selvsikker i skogen. Allerede på de første "spaserturene" la jeg merke til at Fido var en hund som storkoste seg i skogen. Og hun gjorde utslag og var borte i flere minutter. Så jaktiveren er det ingenting i veien med. Det kan til tider nesten bli for mye av det gode. For hun jager alt, og jakta starter i det jeg tar av kobbelet. Litt trist er det jo, for jeg kan ikke gi henne den friheten gamla alltid har hatt. Men som sagt, det var det jeg var ute etter da jeg bestemte meg for å gå til anskaffelse av en ny hund. Det var det eneste kriteriet jeg stilte. Og det ser det ut til at jeg har fått, og det til gangs.

Hastigheten på søkene hennes foregår i et forrykende tempo, og det virker som om hun aldri blir trett. Jeg får av og til se noen røde glimt mellom trærne, og innimellom smetter hun forbi bukseleggene mine.

Så selv om hun er lauskjefta, skjeller på alt og ingenting, og halser etter det første som krysser hennes vei, har hun aldri blitt borte fra meg. Selv ikke etter slike vidstrakte utskielser på borti timen. Men så har jeg alltid vært nøye med å være tilstede når hun kommer tilbake. På en annen side, gir hun meg rikelig anledning til å filosofere over livet, langt til skogs, helt for meg selv.

At "fuglebehandlingen"- opptak, losføring og markering er så som så, får en heller se mellom fingrene med ennå. I og med at hun fikk tatt i mot de første fuglene som deiset ned fra trekronene, så får en være fornøyd. Jeg vet at hun er bare valpen ennå og mye forandrer seg, men du all verden hvor moro det er å gå med en slik unghund.

Neste vår

Under arbeide med å registrere spillplasser tok Fido opp ei røy helt på toppen av en nokså høy og bratt ås. Fuglen kastet seg utfor åsen, som for øvrig var snauhogd på den siden, og Fido etter. Det gikk ikke mange minuttene før losen sto fast. Langt nede i dalen. Jeg tør tippe at på den korte tiden hadde hunden tilbakelagt en avstand på over 1 km. I blant lurer jeg på om ikke Fido også har vinger. Men som sagt åsen var snauhogd så hun hadde nok øyekontakt ned hele den bratte lia.

Jeg koblet gamla og begynte å klatre ned noe som tok sin tid. Da jeg begynte å stille innpå sto losen like fast. Det var hardt å ligge å se på røya som eksponerte seg villig på kort haglehold. Med Fido ivrigere enn noen gang dansende under treet.

Hun sendte meg noen fortvilte blick i blant. Gamla satt ved siden av meg i bånd som en eksemplarisk lurhund og fulgte med.

Da mørket begynte å bli påtrengende og vi måtte tenke på hjemveien, måtte jeg støkke. Da røya dro hadde Fido jobbet i godt over en halv time. Det ble en kort fornyet los, men røya dro videre. Da Fido kom tilbake til lostreet kalte jeg henne inn. Hun satte seg så jeg kunne koble og vi kunne begi oss på tilbakeveien. Som slettes ikke føltes lang.

Andre høsten

På tross av at det har gått litt trått de siste dagene er Fido virkelig i slag for tiden. Første dagen gikk for så vidt greit , med 2 skutte fugler som resultat. Om mandagen fikk ”turboen” virkelig prøvd seg. Jeg skulle egentlig ha begynt å jobbe, men jeg syntes jeg måtte ta igjen for de siste dagene som gikk så skitt. Det gikk helt annerledes når vi ble alene i skogen. Vi kverket tre røyer den dagen.

Vi gikk rett opp i et område med flere fugler. Fido øste på for full musikk mens jeg sto på kne og fyrte og ladet. Bikkja gikk helt berserk og fløy fra den ene fuglen til den andre. Det raste godt rundt øra til Fido en stund da. Det gikk så fjær og blod sprutet, rovdyyret våknet virkelig til liv. Lemlestede lik lå tilbake når krutttrøyken drev bort (HE-HE).

Nå overdriver jeg litt, men det var nesten for brutalt. (*En får heller legge bånd på seg til neste år hvis det skulle fortsette slik.*) Å se henne i aksjon var litt av en opplevelse. Om det går skitt på jaktprøve bryr jeg meg ingen ting om og jeg bytter henne ikke ut mot hvilken som helst jaktchampion. For jeg vet hva hun går for. En jaktmaskin er født!

Tilføyelse til årboka 2000

11121/96 Zeppo					Far: Peik II					Mor: Rusti		
Født: 02.04.96			Eier: Ivar Bergum					Oppdretter: Jan Trygve Akre				
Utstilling		Dato: 25/11		Sted: Hamar		Klasse: AK			Dommer: Sven Månsson			
AK	VK	Cert	CK	CHK	Vetk	BHK	BTK	BIR	BIM	BIS	Cac	rCac
1	1	x				1			x			
Utmerket type, bra hode og bitt, bra hals og rygg, burde vært bedre vinklet bak, bra pels. Noe hastrange bevegelser. Temp. bra.												

I årboka for 2000 var ikke dette utstillingsresultatet kommet med.

Norsk Kennel Klubs **Etiske retningslinjer for avl og oppdrett** *(vedtatt av Norsk Kennel Klubs Hovedstyre 12.2.97 – revidert 17.2.99)*

Avl og oppdrett medfører et stort ansvar og krever både kvalitetsbevissthet og seriøs opptreden av den enkelte oppdretter. Dette omfatter ansvaret både for å ivareta og utvikle den aktuelle rasen gjennom utvalg, håndtering og bruk av de aktuelle avlshundene, ansvaret for å legge forholdene best mulig til rette for valpene samt oppfølging av den enkelte valp og kjøper. Dette gjøres både gjennom kontrakts- og avtalemessige forhold og ved råd og veiledning, og er av største betydning for å sikre et på alle måter ansvarsfullt og bevist hundehold.

Det er en selvfølge at medlemmer av Norsk Kennel Klub overholder følgende grunnleggende retningslinjer:

1. Behandle og ivareta sine hunder på best mulig måte slik at hundeholdet ikke er til sjenanse for noen. Den enkelte rase skal behandles og følges opp ut fra de forutsetninger og behov som er spesielle for rasen.
2. Kun avle på hunder som er registrert i Norsk Kennel Klub eller av registre som er godkjente av Norsk Kennel Klub, og som både er fysisk og psykisk skikket til avl.
3. Drive sitt oppdrett med de nødvendige kunnskaper mht raselinjer, rasebeskrivelse og , for de raser der det er aktuelt, de kravene som til en hver tid gjelder mht jakt- og bruksprøvebestemmelser.
4. Lojalt følge de regler som til en hver tid gjelder vedrørende avlsrestriksjoner og påbud for å redusere forekomsten av arvelige sykdommer. De hunder som benyttes i avl må oppfylle alle formelle krav som stilles for å få valper registrert etter seg. Alle slike krav bør være oppfylt senest på paringstidspunktet.
5. Følge og kynologisk skikk i avlsarbeidet. Dette innebærer blant annet at tisper ikke bør pares før tidligst 2. løpetid eller senere i henhold til den aktuelle raseklubbens anbefaling, ikke avle for tett eller ha for mange kull på samme tisper. Hvorvidt en tisper kan pares på 2 påfølgende løpetider, vil være avhengig av alder, kondisjon, antall valper og løpetidsintervall. Dersom en tisper har 2 kull i løpet av ett år, bør den ha minst ett års pause før neste valpekull fødes. Matadoravl bør unngås.
6. Ved salg/overlatelse av hund være kritisk og nøye i valg av kjøper og veilede han både generelt som hundeeier og i de spesielle forhold ved rasen som må ivaretas. Valper bør ikke leveres før de er 7-8 uker.
7. Ved all salg eller overlatelse av hund benyttes skriftlige avtaler som underskrevet og levert begge parter. Ved salg eller overlatelse av valp bør det vedlegges veterinærattest som ikke er eldre enn 1 uke.
8. Ved salg av valper snarest mulig registrere valpene i Norsk Kennel Klub og overlate registreringsbeviset til kjøper dersom ikke annet er avtalt i henhold til avtale.

9. Ikke overlate valp med skade og/eller sykdom til kjøper uten at det er gjort uttrykkelig oppmerksom på forholdet og at det er angitt i kjøpsavtale.

10. Ved salg av valp og/eller inngåelse av avtale med spesielle betingelser, gjøre kjøper uttrykkelig oppmerksom på betydningen av betingelsene (avlsrett, førvertavtale, eierforhold osv).

11. Aldri gi usanne opplysninger om oppdrett og i alle henseender etterleve Norsk Kennel Klubs lover og bestemmelser.

Foto: Ivar Erling Bergum
Zeppo

Utstillingssjokk

Av: Rolf Schau

ANGÅENDE UTSTILLINGEN på Kongsvinger, så vet jeg egentlig ikke hva som skjedde. Men alt gikk iallfall riv ruskende galt. Jeg vet ikke hvor godt du kjenner dommer, men det er den første utstillingen jeg har vært på hvor utstillerne fikk mer kritikk enn hundene.

Jeg er ikke sur for resultatet på noen måte, men når garvede utstillere, ved flere anledninger, får spørsmål om de aldri før har stått i en ring. Eller som jeg fikk høre: "Burde gå kurs hvis jeg skulle stille Fido mer". Da går en litt for langt. For de fleste som stiller hunden på utstilling har dette som hobby og stiller mer for moro skyld enn for å få et + i stamtavla til sine firbente venner. Og det å stå i ringen føles knapt som en naturlig ting for de fleste, selv om det ikke skremmer meg fra å stille mer føles slike kommentarer som om en ikke er særlig velkommen i et fra tidligere "tight" hundemiljø (*i visse kretser vel å merke*). Det er rett og slett unødvendig.

Det er selvsagt dommeren som ser og bedømmer hvordan hunden viser seg akkurat den dagen. Men når første premie hunder får negativ kritikk av uforståelige grunner henger det ikke på greip.

Jeg gikk fra ringen med inntrykk av at det gjaldt å bli ferdig med disse gneldre bikkjene, så den "riktige" utstillingen kunne komme i gang. Jeg får vel fortelle om hvordan utstillingen gikk. Sånn i ettertid kan en ikke gjøre annet enn å le. For jeg har skjønnet at når enn er spetseier må en være forberedt på det meste.

Allerede før vi fikk stoppet bilen ved utstillingsplassen, og Fido fikk høre hylekoret nede fra ringen stemte hun i for full hals. Som om det gjaldt å henge seg på. For her var det visst fritt fram. Både tradisjonelle og utradisjonelle overtalelses metoder ble prøvd uten vellykket resultat. Det å felle riste en hund i full offentlighet er aldri moro. Men ingenting hjalp. Hun var helt fra seg av opplagret energi. Som fattig trøst fikk jeg høre at spetsen skulle være livlig. Og livlig var hun til de grader. Da runddans i ringen begynte, og da mener jeg "runddans". For den obligatoriske runden ble til flere og for det meste tilbakelagt på to bein enn fire (*som en avert av en hoppende skapning med sekk på maven fra "down under"*).

Da hun skulle stilles slikt og sånn så ble hun veldig stresset av all trekkingen hit og dit. Så da dommeren kom med den livsfarlige høydemåleren lot seg ikke måle på noe vis. For ikke å snakke om tennene, de viste hun til gangs. Hun knurret og det smalt i gebisset. Dommeren rygget forferdet tilbake og spurte om jeg aldri hadde sett på tennene hennes. Jeg svarte som riktig var at jeg får, men ingen fremende har prøvd. På de fleste utstillinger jeg har vært har en selv kunnet vise tennene på

hunden sin. Det virket ikke som om det var aktuelt her. For jeg fikk bare høre hva som var feil i oppdragelsen av hunden. Jeg er stort sett fornøyd med kritikken men jeg forstår ikke hvordan han kunne spørre om hun får for mye mat når jeg nesten ikke får i henne mat. Hun er så smal som ei reim. Jeg må nok innrømme at jeg har mangelfull dressur på hunden min og har mye å lære om utstillingsteknikk.

Svar på utstillingssjokk

Av: Red

Det høres ut som om dommeren har hatt en dårlig dag. Men det bør ikke være noen unnskyldning for verken dommeren eller utstillerne. Det som imidlertid er klart er at en hund som ikke kan gå i bånd eller vil vise tenner og la seg måle har ingen ting i en utstillingsring å gjøre. Dette er noe som jeg kan underskrive på av bitter erfaring. Samtidig som jeg har fått erfare hvor bra det kan gå hvis dette er på plass. Husk at dommeren dømmer utfra hva han ser og ikke utfra hvordan han tror hunden ville ha sett ut hvis den hadde blitt ført riktig. Husk også på at hunden din fortjener å bli vist fram på en ordentlig måte. Neste gang du er på utstilling bør du følge litt med på hvordan de forskjellige utstillerne fører hunden sin. Du vil raskt oppdage at de hundene som blir ført på en enkel og bra måte tar seg ut litt ekstra i forhold til de andre. Når hunden er i ringen **skal** den enten trave elegant (*slik at det ser ut som om den flyter*), eller så **skal** den stå stille i stram positur med den beste siden mot dommeren. Og husk det er dommeren som bestemmer om hunden skal stå stille eller trave. Det er to ting du skal konsentrere deg om i ringen: Følg instruksene fra dommer og ringsekretær, og vise hunden din fram på en så god måte at den får den premieringen den fortjener. Tren på å måle høyden og vise tennene. Her er det en fordel at besøkene blir tatt med i denne treningen. Hvis hunden absolutt ikke vil la fremmede se på tennene har du anledning til å vise dem fram. Men husk det vil virke negativt inn på dommerens inntrykk av gemyttet til hunden. Høydemålingen og tannvisningen er ikke kun for å måle høyde og sjekke tenner, men vel så viktig for å teste gemyttet. Både undertegnede og hunden min trives bedre i skogen enn i utstillingsringen. Derfor har vi stor nytte av at hunden får stå i bilen fram til det er vår tur. Da slipper jeg å vise fram en hund som er møkk lei lenge før vi skal inn i ringen. Også er det befriende deilig å slippe å ha en masete spets rundt beina. For å unngå at sjokket skal bli for stort fra roen i bilen og til kaoset i og rundt ringen går jeg noe runder rundt i kaoset i ventetiden. Dette fungerer utmerket for oss. Ta en titt på bildet på forsiden. Hvis hunden din ikke oppfører seg så eksemplarisk ved utstillingsringen som her, bør du kanskje vurdere å la den oppholde seg et annet sted i ventetiden. Det skal ikke være nødvendig å bruke hørselsvern for å overvære en spetsutstilling. Jeg regner med at alle som melder hunden sin på utstilling gjør dette for å oppnå en så god premiering som mulig. Da er det bare en ting som duger. Bitt i det sure eplet og gjør det du må gjøre for at det skal fungere. Lær og tren. Det virker. Lykke til.

Infeksjonssykdommer hos hund

Av: Avlsrådet

Kilde: Særtrykk fra Hundesport nr 6/7 '95, Infeksjonssykdommer hos hund sett i relasjon til åpnere grenser. Av Jorunn Grøndalen og Gudmund Holstad, Norges veterinærhøgskole

SOM EN FØLGE AV AT ÅPNE GRENSER når det gjelder innførsel av hund vil vi Spets Nytt framover ta for oss en del av de infeksjonssykdommene hunden din kan bli utsatt for.

Valpesyke

Valpesykevirus angriper i første rekke uvaksinerte unge dyr, men hunder i alle aldre kan bli syke. Symptomene er sterke forkjølelser – eller influensa symptomer, som senere kan utvikle seg til nervesymptomer med rykninger, kramper og død. Smitten overføres ved direkte kontakt eller som dråpesmitte. Bortsett fra et tilfelle i Trøndelag er det ikke diagnostisert valpesyke i Norge siden 1979. Sykdommen diagnostiseres imidlertid svært ofte i Finland, relativt ofte i Danmark og fra tid til annen i Sverige. Vi må derfor være forberedt på at denne sykdommen når som helst kan dukke opp i Norge. Gode vaksinasjonsprosedyrer er nødvendige for å forebygge denne sykdommen.

Grunnimmunisering av valper: Vaksinasjon ved 12 uker, og ved ett års alder.

Grunnimmunisering av voksne hunder: en vaksinasjon. **Revaksinering:** annenhvert år.

Parvovirusinfeksjon

Parvovirusinfeksjon angriper først og fremst mage- og tarmkanalen og fører til kraftig oppkast og diaré. Dyr med nedsatt motstandskraft kan i verste fall dø på grunn av væsketapet i løpet av ett døgn etter at symptomene har opptrådt. Virus skilles ut med avføringen fra syke dyr og er svært smittomt. Det kan overleve lenge i naturen og tåler temperaturer ned til minus 20°C. På grunn av at virus er svært holdbart, må en anta at de fleste miljøer både i Norge og Europa, er infisert. I Norge benyttes drept vaksine. Denne gir ikke så god beskyttelse som levende vaksiner. Det er viktig å følge det anbefalte vaksinasjonsprogrammet.

Grunnimmunisering av valper: Lite smittepress, vaksinasjon ved 12 og 16 uker. Normalt smittepress, vaksinasjon ved 8, 12 og 16 uker. Stort smittepress med klinisk parvovirusinfeksjon i miljøet, vaksinasjon ved 6, 8, 12 og 16 uker. Valper etter tisper som nylig har hatt parvovirusinfeksjon bør siste dose i grunnimmuniseringen ved 20 ukers alder. **Grunnimmunisering av voksne dyr:** To vaksinasjoner med 3-4 ukers mellomrom. **Revaksinering:** Årlig, eller før økt smittepress (*utstillinger, kennel og lignende.*) Vaksinasjon av tisper før parring eller i første del av drektighet, kan beskytte valpene gjennom maternale antistoffer.

RETURADRESSE:
BENGT SUNDKØIEN
MAURSTIEN 5
1930 AURSKOG

A-BLAD

